

Amalia

Claudia de Breij

IN MAKKELIJKE TAAL

leeslicht

Dit boek heeft het keurmerk Makkelijk Lezen

Over de serie *Leeslicht*

Voor u ligt de makkelijk-lezen editie van het boek *Amalia*. Deze editie verschijnt in de serie *Leeslicht* van uitgeverij Eenvoudig Communiceren.

In *Leeslicht* worden bekende en belangrijke boeken naverteld in makkelijke taal. Speciaal voor iedereen die wil oefenen met lezen. Bijvoorbeeld omdat u de laatste tijd weinig hebt gelezen. En het graag weer wilt oppakken. Of omdat u de Nederlandse taal aan het leren bent.

Elk half jaar verschijnen er nieuwe *Leeslicht*-titels. Ze zijn allemaal geschreven op A2/B1 leesniveau. En de boeken zijn (bijna) nooit meer dan 100 pagina's dik. Zo leest u *Leeslicht*-boeken lekker vlot uit.

Ook deze editie van *Amalia* is makkelijker en korter gemaakt. Hierdoor is een gedeelte van het oorspronkelijke boek niet naverteld. Bovendien zijn de zinnen en citaten in deze editie vaak anders opgeschreven dan in het oorspronkelijke boek.

Wilt u meer weten over de serie *Leeslicht*? Kijk dan op leeslicht.nl of eenvoudigcommuniceren.nl.

De vraag

Iemand van de overheid heeft mijn manager gebeld. Om precies te zijn: iemand van de Rijksvoorlichtingsdienst, de RVD. Ik ben verbaasd. Want de RVD regelt de contacten van de koning en zijn familie met de media. En nu wil de RVD met mij praten.

Met mij? Waarom? Heb ik in een optreden of in de krant iets gekks gezegd over de koning? Iets onaardigs? Ik kan het me niet herinneren. En volgens mij houdt de RVD zich daar ook niet mee bezig. Maar wat zou er dan zijn?

Ik bel de RVD terug.

‘Het gaat om prinses Amalia’, legt de man aan de telefoon uit. ‘Zij wordt binnenkort achttien. De prinses is nog niet zo veel in het nieuws geweest. Maar als ze achttien is, verandert dat. Dan is ze officieel volwassen. Dan is ze oud genoeg om koningin te kunnen worden. Daarom is het nu tijd om haar voor te stellen aan Nederland.’

Ik luister nieuwsgierig.

De man gaat verder: ‘Toen koning Willem-Alexander achttien werd, is er een boek over hem geschreven. En ook over Amalia’s oma Beatrix, toen zij achttien werd.’

Dus je snapt misschien al wat we aan jou willen vragen. Wil jij een boek schrijven over Amalia?'
Ik ben verbaasd. Dit had ik niet verwacht.

Natuurlijk wil ik dat boek graag schrijven! Niet alleen omdat dit een heel bijzondere opdracht is. Maar ook omdat dit boek zal gaan over opgroeien. Over de verandering van kind naar volwassene. Dat is altijd interessant. Of je achternaam nou De Vries is, of Van Oranje.

'Eerst ga je de prinses en haar ouders ontmoeten', vertelt de man. 'Je bent uitgenodigd voor een lunch in het paleis. Dan kunnen ze zien of er vertrouwen is. Of er een klik is tussen jullie, van beide kanten. Misschien wil jij na die lunch liever geen boek over de prinses schrijven. Dan moet je dat eerlijk zeggen.'
Ik moet stiekem een beetje lachen.
Stel je voor, dat ik na die lunch zeg: 'Laat maar, het zijn toch niet zo mijn types.'

Naar het paleis

We maken een afspraak voor de lunch. Op een zaterdagmiddag rij ik naar Den Haag. Daar woont de prinses met haar ouders in paleis Huis ten Bosch. Ik wil natuurlijk niet te laat komen. Daarom ben ik thuis extra vroeg vertrokken. Maar er is een probleem: ik kan de ingang van het paleis niet vinden.

Ik bel de RVD.

Een beetje in paniek vraag ik: 'Waar moet ik precies zijn?'

Ik blijf vlak bij de ingang te zijn. Ik ben er zelfs al drie keer langs gereden. Even later laat ik bij de poort mijn rijbewijs aan een bewaker zien. Ik mag doorrijden.

Links van de weg is een bos. Rechts van me staan gebouwen. Voor me zie ik een mooi huisje. Zou het daar zijn? Of toch niet?

Ik sla rechtsaf. Gelukkig, nu zie ik iets bekends: een gebouw met brede trappen ervoor. Die trappen heb ik vaker gezien, op televisie.

Ik parkeer mijn auto en loop de trappen op. Daar staat een vriendelijke lakei. Ik vind het woord 'lakei' een beetje gek.

Het klinkt als iemand uit een sprookje. Maar zo heet het echt, vertelt Amalia me later. Een bediende die in het paleis werkt, noem je een lakei.

Een tweede lakei maakt de deur voor me open. In de hal komt koningin Maxima naar me toe. Het is corona-tijd. Daarom geven we elkaar geen hand. In plaats daarvan steekt de koningin haar elleboog naar me toe. Ik tik hem aan met mijn elleboog.

Ook koning Willem-Alexander en prinses Amalia komen de hal binnen. Met z'n viereen gaan we naar de Blauwe Salon. Die kamer heet zo omdat alles er blauw is: de muren, de meubels, de kleden op de vloer. Dit is echt een kamer uit een paleis. Met hoge plafonds en sierlijke stoelen met gouden krullen.

Toch is deze kamer niet ouderwets. Dat komt door de muren. Daarop zijn allerlei afbeeldingen te zien. Bijvoorbeeld van de jurk die Maxima aan had toen Willem-Alexander koning werd. Van de schaatsen waarmee Willem-Alexander ooit de Elfstedentocht heeft geschaatst. Van een kinderstoel. En van een muziek-instrument: een soort accordeon, waarop bij het huwelijk van Willem-Alexander en Maxima werd gespeeld. Allemaal afbeeldingen uit het leven van het koninklijk gezin.

De koning gaat links op een stoel zitten. De koningin zit rechts op een bank. Amalia en ik zitten allebei op een stoeltje, tussen hen in. Een lakei brengt thee. En een cappuccino voor Amalia.

Amalia zit een beetje onrustig op haar stoel. Dat past wel bij haar leeftijd, vind ik. Want welke tiener heeft nou zin om thee te drinken met haar ouders en een vreemde vrouw?

Natuurlijk zeg ik 'u' tegen de koning en de koningin. Maar bij Amalia lukt me dat niet goed. Bij haar klinken 'je' en 'jij' veel logischer.

Ja, ze is een koninklijke hoogheid. Ze ziet er keurig uit en heeft goede manieren. Maar ze is ook een meisje van zeventien. Een tiener die aan het leren is voor haar eindexamen. Of eigenlijk: ze had al bezig moeten zijn met leren. Maar ze begint altijd pas op het laatste moment, vertelt ze. Vlak voor de deadline.

Maar niemand maakt zich daar echt zorgen over. De prinses haalt op school alleen maar hoge cijfers.

We gaan naar een andere kamer om te lunchen. Amalia vertelt over haar leven, over school, over vrienden. Haar ouders vertellen over Amalia's kindertijd en over het gezin. We praten ook over hoe het is om koning of koningin te zijn.

De koning vertelt over het moment dat zijn moeder Beatrix koningin werd. Toen moest iedereen bij hem thuis huilen, want ze gingen verhuizen. Jaren later werd hij zelf koning. Hij dacht dat zijn dochters ook zouden huilen. Maar dat was niet zo. Amalia vroeg alleen: 'En, hoelang ga jij koning zijn?' De koning was heel verbaasd. En hij moet er nu weer hard om lachen.

Dan zegt hij tegen Amalia: 'We hebben jou de eerste achttien jaar van je leven zo weinig mogelijk officiële taken gegeven. Vond je dat eigenlijk fijn?' Ja, dat vond ze fijn, zegt ze. Zo had ze nog een beetje privacy.

'Dat wordt later natuurlijk minder', zegt Amalia. 'Dan kijkt iedereen naar je, alsof je een goudvis op je hoofd hebt. Dat merk ik nu al. Bijvoorbeeld als ik een keer op televisie ben geweest. Of als ik met mama de stad in ga.'

De koningin kijkt er een beetje schuldig bij.

We praten die middag heel lang. Amalia vertelt veel. Soms denkt ze eerst rustig na over een antwoord op mijn vraag. Dan kijkt ze even de andere kant op. Haar bruine ogen worden een beetje wazig. Daarna geeft ze antwoord. Of ze zegt: 'Dat weet ik eigenlijk niet.'

Die eerste middag al stel ik een lastige vraag.
Ik zeg: 'Jij wordt later koningin. Jouw leven ligt voor een groot deel vast. Maar wil je wel koningin worden? Heb je dat geaccepteerd?'

Ja, zegt ze, dat heeft ze geaccepteerd toen ze veertien was.

'Een stuk eerder dan ik,' lacht haar vader.

Ik vraag door: 'Maar heb je het idee ook omarmd?'

Ben je blij dat je later koningin wordt?'

Amalia denkt na. Haar ogen worden weer even wazig. Ze heeft zich erbij neergelegd, zegt ze dan. Maar ze heeft haar toekomst nog niet omarmd. Er is nog een muur waar ze overheen moet.

'Achter die muur kan ik misschien iets omarmen.'

Amalia praat heel netjes en beschaafd. Dat past natuurlijk bij haar rol als prinses. Maar soms klinkt ze ook echt als iemand van zeventien. Bijvoorbeeld als ze vertelt hoe stom mensen soms doen.

'Nou ja, *fokkit*,' eindigt ze haar verhaal.

Het valt mij niet eens op. Maar koningin Máxima trekt geschrokken een wenkbrauw omhoog.

Ik denk aan het boek over Willem-Alexander, uit 1985.

Dat boek werd door Renate Rubinstein geschreven voor zijn achttiende verjaardag.

In dat boek schrijft Rubinstein: 'Willem-Alexander is een verstandige jongen. Maar soms zegt hij nog

heel onwijze dingen. In dit boek zal ik hem beschermen. Ook tegen zichzelf.’
Ik snap precies wat Rubinstein bedoelt.

De lunch is voorbij. De RVD zal me later laten weten wat de koninklijke familie van me vindt. Of er een klik is.

Maar aan het einde van de lunch zegt koningin Máxima al: ‘Er is vertrouwen.’

En Amalia vindt het ook best, *whatever*.

Het is dus besloten: ik ga een boek over Amalia schrijven.

Amalia zelf vindt dat maar een gek idee.

‘Ik heb nog niets bereikt in mijn leven’, zegt ze later vaak tegen me. ‘Ik ben Nelson Mandela niet, die de apartheid in Zuid-Afrika heeft afgeschaft. Dus waarom nu al een boek over mij?’

Als een oude tante leg ik uit: ‘Jij wordt later onze koningin. Met zo’n boek kunnen we jou alvast een beetje leren kennen. Dat is fijn voor ons, de Nederlanders.’

De RVD maakt een officieel WhatsApp-groepje. Daarin maken we afspraken voor onze gesprekken. Na het eindexamen zal ik een paar dagen bij Amalia op bezoek gaan. Dan gaan we samen naar plekken die belangrijk voor haar zijn.

Zoals de strandtent waar ze werkt. De Koninklijke Stallen, waar ze altijd gaat paardrijden. En haar kamer in het paleis.

Amalia appt me soms ook apart, buiten het officiële groepje om. Ze heeft humor, merk ik al gauw. En een enorme voorraad WhatsApp-stickers.